

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Hambalkó Dominika ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 18.P.94.284/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 41.Pf.634.753/2010/2. számú ítéletével befejezett perében, amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében a dr.Csuka Péter ügyvéd által képviselt Biztosító beavatkozott, a jogerős ítélet ellen a felperes által 38. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy térítsen meg az államnak külön felhívásra 108.000 (Egyszáznyolcezer) forint felülvizsgálati illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a tulajdonában álló Suzuki gyártmányú motorkerékpárjával úthiba miatt 2006. július 18-án közúti balesetet szenvedett, melynek következtében agyrázkódás érte, továbbá a jobb kulcscsont távoli végének ficamát, könyök- és csípőtájék zúzott, roncsolt seb keletkezését szenvedte el, amely miatt kórházi ellátásra szorult. Az alkartörés és a könyök feletti roncsolt seb miatt a felperes 2006. július 18. napjától 2006. július 25. napjáig kórházban tartózkodott és karján műtétet végeztek el.

A felperes a keresetében a balesettel összefüggő vagyoni és nem vagyoni kára megtérítésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes és a beavatkozó a kereset jogalapját elismerték, egyes vagyoni kártételeket nem vitattak, a nem vagyoni kárigénynak azonban a teljes elutasítását kérték, mert álláspontjuk szerint a felperes nem szenvedett a baleset során munkaképesség-csökkenést eredményező sérülést.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az alperest 1.345.500 forint és ennek a 2006. július 18. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata és 105.250 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú ítélet kötelezte a beavatkozót a felperesnek 67.275 forint

perköltség megfizetésére. Az elsőfokú ítélet szerint az alperes a Magyar Államnak külön felhívásra 80.730 forint, a felperes pedig 132.606 forint illeték megfizetésére köteles. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a keresetet elutasította azzal, hogy a felperest kötelezte az alperes részére 110.505 forint, a beavatkozó részére pedig 138.131 forint perköltség megfizetésére. Az elsőfokú ítélet indokolása szerint az alperes a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 34. §-ának (1) és (4) bekezdése, valamint a 35. §-a és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a kár megtérítésére. A felperes a keresetében összesen 1.255.600 forint vagyoni kártérítést és 2.300.000 forint nem vagyoni kártérítést igényelt. Az elsőfokú bíróság a vagyoni kárigény iránti keresetet 1.145.500 forint erejéig, a nem vagyoni kárigényt pedig 200.000 forint erejéig tartotta alaposnak.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatva a teljes marasztalás összegét 1.645.500 forintra, az alperesi illetéktérítést 98.700 forintra felemelte, míg a felperesi illetéktérítést 114.600 forintra, „a felperes az alperes részére terhelő perköltség összegét 92.000 forintra”, a felperest a beavatkozó részére terhelő perköltséget 119.000 forintra leszállította. Kötelezte a felperest, hogy az alperesi beavatkozónak 15 napon belül 45.000 forint fellebbezési részperköltséget fizessen meg és rendelkezett arról, hogy a felperes 108.000 forint, az alperes pedig 18.000 forint fellebbezési illetéket fizessen meg az államnak külön felhívásra. A felperes fellebbezése a nem vagyoni kártérítés összegének 2.100.000 forinttal való felemelésére irányult, és a perköltség összegének meghatározásánál a Pp. 81. §-a (2) bekezdésének alkalmazását kérte. A másodfokú bíróság indokolása szerint a 2006. évi „élet- és értékviszonyok” figyelembevételével a felperes által elszenvedett személyiségi jogsérelem kompenzálására 500.000 forint alkalmas, ezért a nem vagyoni kártérítés összegét felemelte. A másodfokú bíróság a felperes által a fellebbezés mellékleteként csatolt fényképfelvételek figyelembevételére a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése alapján nem látott lehetőséget, a felperes testen lévő hegesedés tekintetében osztotta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy ezek torzítónak nem minősülnek, e körben a felperes az igazságügyi orvosszakértő megállapításait vitatta ugyan, azonban a szakvélemény kiegészítését nem kérte, ezért nem ismert, hogy melyek a torzító hegesedésnek az orvos-szakmai kritériumai, az azonban nem vitatott, hogy a hegesedés zavaró jellegű és esztétikai hátrányt jelent, amelyet a bíróság értékelte.

A felperes felülvizsgálati kérelme a nem vagyoni kártérítés iránti keresetének teljes mértékben helyt adó döntés meghozatalára

irányult. Az orvosszakértői véleményben rögzített sérüléseit ismertetve kiemelte, hogy a jogerős ítélet eltúlzottan alacsony mértékű nem vagyoni kártérítést állapított meg, figyelmen kívül hagyva, hogy munkaképessége bizonyítottan csökkent, állapotában romlás várható, vállízülete hosszabb távon fokozott kopásnak van kitéve, az azzal összefüggő panaszok (fájdalom, bizonyos mértékű mozgáskorlátozottság) bekövetkezésével számolni lehet. A fényképfelvételek tekintetében a felperes utalt arra, hogy azok az elsőfokú ítélet meghozatalát követően készültek és alkalmasak arra, hogy elősegítsék a bíróság meggyőződésének kialakítását a felperesnek a fényképfelvételek készítése idején fennálló állapotát illetően, a fényképfelvételek figyelembevételét pedig a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése nem korlátozza. A felülvizsgálati kérelem szerint bizonyított volt a perben, hogy a felperes egészsége, testi épisége nagymértékben sérült és a fiatal életkorához mérhető életminősége számottevően romlott. A munkaképesség-csökkenés miatt a felperes járadékra is jogosult lenne, ilyen igényt azonban a felperes nem terjesztett elő, ezért a bíróságnak a nem vagyoni kártérítés keretén belül kellett volna értékelnie a károsultat ért valamennyi hátrányt. Mindezek figyelembevételével a jogerős ítélet a Pp. 206. §-ába, 3. §-ának (5) bekezdésébe, valamint a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdésébe ütközik. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a Legfelsőbb Bíróság elvi határozataira (EBH 2007.1694., EBH 2006.1405.) hivatkozva állította, hogy a jogerős ítéletben meghatározott nem vagyoni kártérítés nem igazodik a teljes reparáció elvéhez, az ítélkezési gyakorlathoz. Ennek alátámasztására utalt több bírósági döntésre is. A felperes jogi álláspontja szerint a megítélt nem vagyoni kártérítés nyilvánvalóan és aránytalanul alacsony összegben került megállapításra, a keresetben megjelölt nem vagyoni kártérítés pedig nem volt nyilvánvalóan eltúlzott, ezért a perköltség viselése tekintetében sem helytálló a jogerős döntés.

Az alperes és a beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján a bíróság azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott része a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a nem vagyoni kártérítés iránti keresetet elutasító részét támadta, a hivatkozott okok miatt azonban a jogszabálysértés nem állapítható meg.

A bíróságnak a Pp. 213. §-ának (1) bekezdése és a 215. §-a alapján a kereseti kérelemről kellett döntenie. A felperes a keresetében

járadékigényt nem terjesztett elő, a nem vagyoni kárigényét a baleset során és a műtéttel kapcsolatban megélt élményekre, a kórházi kezeléssel járó kellemetlenségekre, a kiszolgáltatottság átélésére, az ágyhoz kötöttségre, az alvászavarok és a közlekedésben való részvétel átmeneti elnehezülésére, az életvitelét, életminőségét és a munkaképességét hátrányosan érintő tényekre, a tényleges sérülésekre (hegek) alapította, ezért a bíróságnak ezeknek a hátrányoknak a meglétét kellett vizsgálnia és a kompenzálásukra alkalmas nem vagyoni kárpótlást meghatároznia. A nem vagyoni kártérítés mértékét vitató felülvizsgálati kérelem alapján a jogerős döntés felülvizsgálatára az ad alapot, ha a bíróság a nem vagyoni hátrányok feltárása érdekében a szükséges bizonyítást nem folytatta le, vagy a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértésével állapította meg, illetőleg, ha a nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása az anyagi jogi szabály, a Ptk. 355. §-a (4) bekezdésének megsértésével történt.

A felülvizsgálati kérelem helyesen hivatkozik arra, hogy a nem vagyoni kárpótlás mértékének meghatározásánál a károsult személy körülményeit, életkorát, társadalomban elfoglalt helyzetét és a káreseménynek a károsult személyével való összefüggéseit kell döntő súllyal értékelni. Az adott esetben a bíróság a nem vagyoni hátrányok feltárása érdekében a szükséges bizonyítást lefolytatta. A felperes szüleinek, barátjának és barátnőjének tanúvallomása alapján az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában részletesen utalt arra, hogy a baleset következtében a felperes életminősége mennyiben változott, az orvos-szakmai kérdések tekintetében pedig az igazságügyi orvosszakértői lelet és vélemény megállapításait vette figyelembe. E szerint értékelte a műtétből származó és látható hegeket, valamint a felperes maradványállapotát, a mindennapi élettevékenységének enyhe fokú nehezítettségét, figyelembe véve a felperes fiatal életkorát és a baleset előtti munkavégzését is. A bíróság a tényállást a szükséges bizonyítás lefolytatása után, a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján megalapozottan állapította meg, a Pp. 206. §-a (1) bekezdésében foglaltak megsértésének megállapítására nincs alap. A Ptk. 355. §-ának (1) és (4) bekezdése alapján nem vagyoni kártérítésként azt a kárpótlást kell megtéríteni, amely a károsultat ért nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. Ennek meghatározásánál a személyi sérelem súlyát, következményeit, a károsodáskor fennálló ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott döntéseit kell mérlegelni. A bíróság a jogerős ítéletben a balesettel összefüggésben álló egészségkárosodást, a kialakult hátrányokat jól, jogszabálysértés nélkül értékelte, nincs fel nem tárt vagy megfelelően figyelembe nem vett nem vagyoni hátrány és a megállapított nem vagyoni kárpótlás nem tekinthető kirívóan alacsony mértékűnek, nem sérül a teljes reparáció elve sem, és így

az egyébként is mérlegeléssel meghatározott mérték a felülvizsgálattal sikerrel nem volt támadható. Ezért a nem vagyoni kártérítés összegének felemelésére a felülvizsgálati eljárásban nem volt lehetőség; a másodfokú bíróság ebből következően helytállóan tartotta mellőzhetőnek a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazását is.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részét a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesnek és a beavatkozónak a felülvizsgálati eljárásban perköltsége nem merült fel, ezért erről rendelkezni nem kellett; a felülvizsgálati illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. október 24.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Besenyeiné dr. Varga Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő
HM